

[Arne Larsen.]

tage det i dag behandlede lovforslag op til selvstændig behandling, især hvis regeringsforslagene kommer med det allerførste.

Til slut vil jeg benytte lejligheden til at rejse et spørgsmål, der ligger mig på sinde. I forbindelse med en mere elastisk zoneinddeling omkring byerne vil jeg gerne bede den højtærede boligminister medvirke til en mere elastisk administration af den gældende lov. Jeg har i dagspressen læst, at ministeren har afvist en ansøgning fra Tårnby kommune om at få et område på Vestamager ind under inderzonestatus. Det drejer om det såkaldte areal 13 med ca. 10.000 indbyggere.

Trods byudviklingsudvalgets godkendelse af at inddrage arealet under inderzonen og kommunens ønske herom afviste ministeren anmodningen med begrundelse i en eventuel lufthavnsudvidelse. Det vil sige, at de ca. 10.000 mennesker herude fortsat skal leve under de mest primitive og dårlige og sundhedsfarlige sanitære forhold uden vand hele året, uden et ordentligt kloaknet — området er bebygget og for det meste med gode og ordentlige huse, som vi ser dem i de fleste andre kvarterer, men uden skole, uden børneinstitutioner o. s. v. — blot fordi man ikke kan finde ud af, hvad man skal gøre med Københavns lufthavn ad åre.

Lørdag den 3. november fremsatte borgmester Elkær-Hansen til dagbladet Aktuelt en særdeles skarp kommentar, og med den højtærede formands tilladelse vil jeg kort citere borgmesterens udtalelse:

„Afslaget er meningsløst og ganske urealistisk. Vestamager er et helårsbeboet område og er blevet det langsomt gennem adskillige år. Nu bor der en halv snes tusinde mennesker herude — og de bliver boende — uanset hvilket standpunkt ministeriet indtager. Derfor har vi kun én ting at gøre, nemlig officielt at anerkende den status, der allerede er her, så området kan gøres byggemodent og de mennesker, der bor her, kan få de nødvendige sanitære installationer og i øvrigt gives menneskeverdige forhold.“

Jeg kan i et og alt tilslutte mig borgmester Elkær-Hansens udtalelser og finder, at der er handlet i høj grad usmidigt. Det nytter nu engang ikke at bestemme, at det er

uhensigtsmæssigt, at et bestemt område udvikles bymæssigt, når denne udvikling faktisk på trods af alt har fundet sted. Jeg mener, at disse mennesker skal hjælpes, uanset hvad der så skal ske ad åre i dette område, og jeg mener, at den højtærede boligminister sammen med den højtærede minister for offentlige arbejder sammen med kommunalbestyrelsen og borgmesteren i Tårnby snarest bør træffe de nødvendige beslutninger, så disse 10.000 mennesker kan komme til at leve under sundhedsmæssigt betryggende kår.

Med disse ord vil jeg slutte og som sagt tilsige mit partis støtte til en positiv lovgivning på de omhandlede områder.

Rimstad: Da et tilsvarende lovforslag var til første behandling i begyndelsen af marts måned i år, sagde jeg på mit partis vegne, at vi kunne medgive forslaget vor anbefaling. Det betød et skridt, omend et mindre skridt, i den rigtige retning, og efter at lovforslaget har været til behandling i det nedsatte udvalg, er det principielt for så vidt ikke blevet dårligere. Det er snarere, som om netop det krampagtige, der var over det første udkast, nu er forsvundet.

Skulle man rette en anke mod enkelte af de ændringer, der har ført forslaget frem til dets nuværende skikkelse, er det denne, at det efter vor opfattelse giver boligministeren en lidt for rundhåndet mulighed for efter forgodtbefindende på dette område at skalte og valte med det kommunale selvstyre. F. eks. synes den nye udformning af § 6, stk. 2, lovlig rigoristisk. Det kan aldrig være helt i sin orden, at boligministeren så at sige delegerer sin myndighed til en melleminstans, et byudviklingsudvalg, der derefter får beføjelse til at gå løs på kommunalbestyrelsen. Det ville efter vor opfattelse og afledet af vor respekt for det kommunale selvstyre have været bedre, om ministeren eller ministeriet havde forbeholdt sig selv at overtage en forsømmelig kommunes beføjelser.

Jeg sagde indledningsvis, at forslaget var et skridt i den rigtige retning, og vil gerne ganske kort uddybe vor opfattelse her. Jeg sagde også, det var et mindre skridt. I marts måned sagde jeg, at spørgsmålet om grundprisernes stigning ikke er uddebatteret med